

We raken aan de praat. 'Dit is mijn tweede keer op Borkum. De eerste keer kwam ik in mijn eentje kuren en nu doe ik het met mijn gezin. Drie weken lang elke ochtend een andere behandeling. Een massage of modderbad.' Lachend slaat hij op zijn bolle buik. 'En hier mag ook wel wat van af.' Tijd om een stuk te fietsen. We pakken de strandpromenade naar de oostkant. Opmerkelijk hoe snel je de stilte van de natuur kunt opzoeken. Binnen enkele minuten horen we alleen nog het geruis van de zee. Het pad buigt af de duinen in. Overall langs de weg bloeien rozen. Heuveltje op, heuveltje af. 'Kijk!' Een snoezig konijn met bange ogen springt weg. Verderop fladderen fazanten. Moeiteloos rijden we een eind weg, totdat mijn maag begint te knorren. Snel terug naar het stadje. We eten wat en duiken vervolgens de kroeg in. Veel uitgaansleven moet je echter niet verwachten. Rond elf uur is er geen hond meer op straat. Eenmaal bij het hotel blijkt de fietsenstalling al op slot, en dus parkeer ik mijn *Fahrrad* buiten de poort. Toch maar wel op slot... De volgende ochtend tref ik mijn fiets aan in een rek. Niet gestolen, integendeel, netjes weggezet. De woorden van hotelbaas René blijken waar.

Zeesterren villen

In Reede Borkum gaan we aan boord van het *MS Wappen von Borkum*, een schip dat naar de Seehundsbänke vaart, een grote zandplaat. Daar kun je twee soorten zeehonden spotten, de gewone zeehond (zo'n 130 kg) en de grijze zeehond of kegelrob (pakweg 300 kg). De schoorstenen spugen pikzwarte wolken uit, motoren ratelen, traag kiest het schip het zeegat. De bemanning telt drie koppen, de kapitein en twee bonken in blauwe overalls. Ze gooien een net uit om garnalen te vangen. Even wachten, en actie! Het net wordt opgehaald en zit vol krioelende beestjes. Een van de bonken kwakt de buit op een rooster. Waar de garnalen zijn, weet ik niet, maar het wemelt van de krabben, wegsputtend op zoek naar een schuilplaats. Ook aanwezige zeesterren worden in een walmende ijzeren pot gekookt. 'Ze zijn een plaag want ze eten alle mosselen en zijn zelf niet eetbaar', legt hij uit. Hij drukt een ster in mijn handen, wijst op de onderkant en bromt: 'Als je hem nu hier opensnijdt, het vlees verwijdt en hem laat drogen, dan gaat hij niet rotten.'

Euh, moet dat echt? Tijd om hierover na te denken heb ik niet, want daar zijn de zeehonden. Zonnebadend, met honderd tegelijk. Enkele nieuwsgierige exemplaren zwemmen naar de boot. Het verschil tussen het dikke en het dunne type is goed te zien. Een groep op de bank kijkt in mijn richting, schrikt en hopt dan gehaast in zee. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat de zeebonk nog naast me staat, een zeester villend met een enorm mes.

'Aber bitte mit Sahne'

Ook bijzonder: *Teestunde* in de oude vuurtoren, annex voormalige kerkstoren, uit 1576. Een roestige trap brengt je naar de theekamer in de nok, waar Karl-Heinz Eberhard de goedlachse gastheer is. In Oost-Friesland is theedrinken, volgens Karl-Heinz, een ware ceremonie. 'Neem een klein porseleinen kopje en doe daar een klontje kandij in. Giet hier de thee over en een schepje *Sahne* met een speciale *Sahneleufel*. Niet roeren! Zonder roeren ervaar je de smaak namelijk het best. Van bitter naar romig, naar zoet. En dan...'

Karl-Heinz leut aan een stuk door. 'Door de liefde ben ik ooit als jonge marinier op Borkum gebleven. Dat kwam zo, ik... oh, voldoende gehad? Zet dan je lepel in je kopje en dan...' Ja, voldoende gehad. Verbrand en voldaan nemen we nog eenmaal plaats in het treintje. Op naar de veerboot! *Hobbeldobbeldehobbeld...* •

